

— Съсъ ведъръ погледъ, съ усмѣхъ на уста,
Надъ него бѣ се майка му привела,
Ржката си на морното му чело
Бѣ сложила, и тѣй му дума тя:

«Недѣй сърдце на скърби вдава ти;
Край близъкъ е на тежкитѣ неволи —
Че волята що бди надъ хорски воли,
Вечъ иди своята рѣчь да възвѣсти.

Не вѣчна е свѣтовната бѣда,
Нито сж вѣчни рабскитѣ окови; —
Виждь, съмва—врѣмена наставатъ нови!»
И кротко тя цѣлуна го въ уста.

Очи откри той, сепнатъ на часѣтъ —
И блѣнѣтъ блѣнѣ въ душата му ~~оста~~стана....
На тъмна нощъ дошелъ бѣ день на смѣна...
Тъкмяха се другаритѣ за пѣтъ.

Грѣй чуждо слънце въ тоя чужди край;
Устата жадъ, тѣга душата трови.
Зловѣщо дрънкатъ тежкитѣ окови. . . .
Ахъ, до кога ли тоя пѣтъ ще трай!